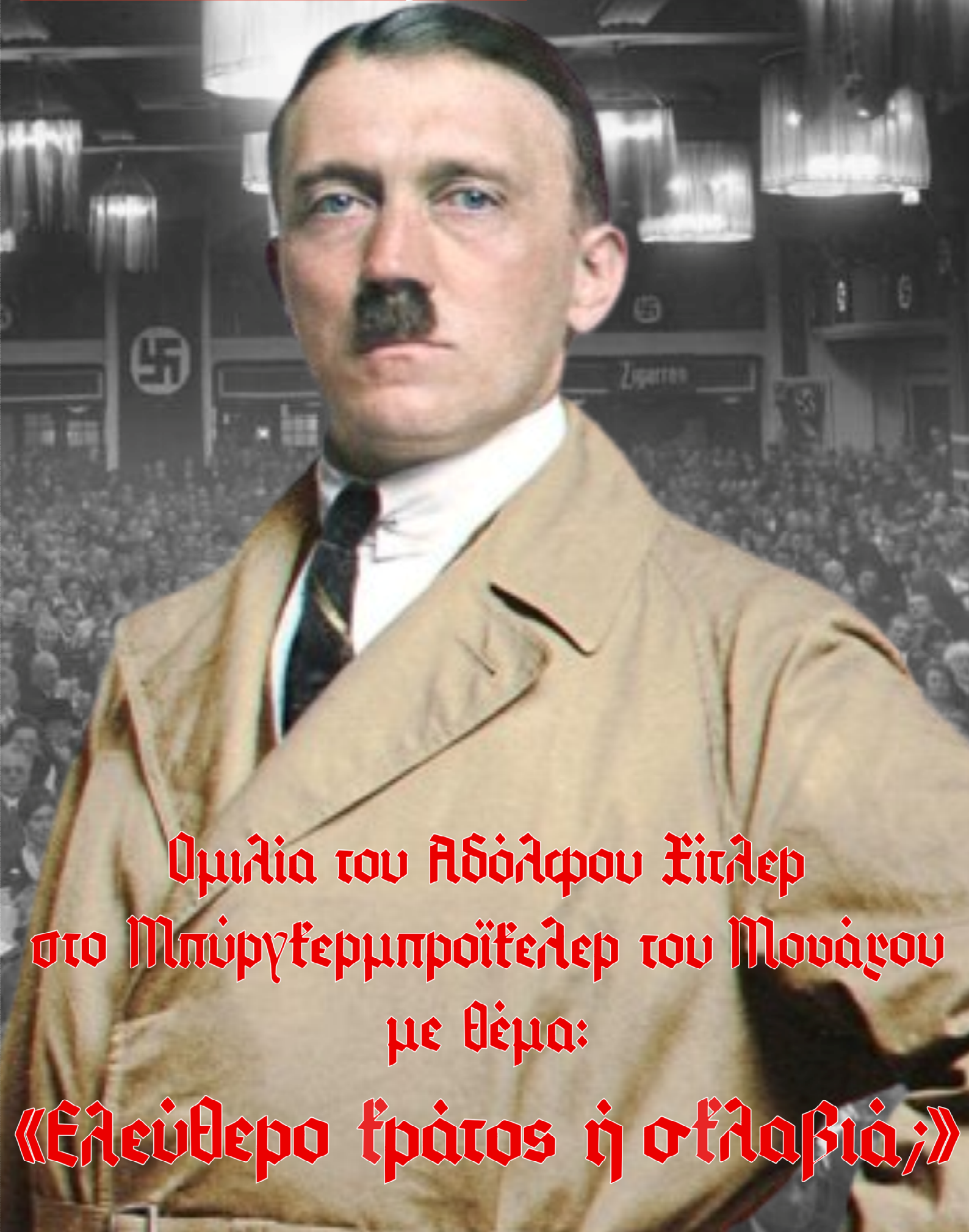

28 Ιουλίου, 1922

Ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ
στο Μπύργκερμπροϊντελ του Μονάχου
με θέμα:

«Ελεύθερο έρως ή σκλαβιά;»

28 Ιουλίου, 1922

Ομιλία
του
Αδόλφου Χίτλερ
στο Μπύργερμπαϊντλερ του Μονάχου
με θέμα:

«Ελεύθερο έρως ή σκλαβιά;»

«Ελεύθερο κράτος ή σκλαβιά;»

*«Μια ιδέα δεν πρέπει να είναι φιλελεύθερη. Να είναι δυνατή,
αποτελεσματική, πλήρης καθεαυτή, να είναι παραγωγική για
να εκπληρώσει τη θεϊκή αποστολή. – »
Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε*

*«Τι είναι ο άνθρωπος χωρίς ονειροπόληση και αγάπη;
Ένα έξυπνο ζώο που δεν μπορεί ούτε να πεθάνει
γενναία όπως τα ζώα.
Οι κουφιοκέφαλοι και οι σκάρτοι εδώ απλά
κατηγορούν και φωνάζουν για τρέλα και μυστικισμό.»
Ερνστ Μορίτζ Άρντ*

28 Ιουλίου, 1922

Αγαπητοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!

Τώρα, ξαφνικά, ο γερμανικός λαός έχει αναστατωθεί. Τώρα αρχίζουν να κινούνται και οι κύκλοι, που μέχρι τώρα ήταν κουφοί στις συνεχείς προειδοποιήσεις που προσπαθούσαμε να στείλουμε στις μάζες του λαού μας σχεδόν συνεχώς εδώ και τρία χρόνια. Φυσικά, ακόμα και σήμερα πολλοί δεν γνωρίζουν τι ακριβώς τους αναστατώνει. Πιστεύουν ότι ίσως σήμερα πρόκειται μόνο για τα λεγόμενα κατοχυρωμένα δικαιώματα, για τον περιορισμό της «ελευθερίας» της έκφρασης της γνώμης ή για την πολιτικοποίηση της δημόσιας υπηρεσίας και ούτω καθεξής. Φυσικά, όλα αυτά είναι εξαιρετικά σοβαρά πράγματα. Σήμερα, όμως, πρόκειται για κάτι πολύ περισσότερο.

Σήμερα πρόκειται για μια τεράστια, γιγάντια διαδικασία καταστροφής του λαού μας και της πατρίδας μας. Όλα αυτά τα πράγματα από μόνα τους θα ήταν μικροπράγματα, αν δεν αποτελούσαν τα χαρακτηριστικά μιας διαδικασίας που έχει αρχίσει εδώ και πολλά χρόνια **και το τέλος της οποίας θα είναι φρικτό!** Όλοι νιώθουμε σήμερα ότι δύο κόσμοι παλεύουν τώρα μεταξύ τους και όχι μόνο σε εμάς, αλλά όπου κι αν κοιτάξουμε, στην ταλαιπωρημένη Ρωσία και στην Ιταλία, στη Γαλλία και στην Αγγλία κ.λπ. Μια αδυσώπητη μάχη μεταξύ των ιδανικών του εθνικού-λαϊκού φρονήματος και του αόριστου υπερεθνικού διεθνούς.

Είναι ένας αγώνας που πηγαίνει σχεδόν 120 χρόνια πίσω. Ξεκίνησε τη στιγμή που ο Εβραίος έλαβε στα ευρωπαϊκά κράτη τα δικαιώματα του πολίτη του κράτους. **Η πολιτική χειραφέτηση των Εβραίων ήταν η αρχή της τρέλας.** Διότι έτσι δόθηκαν τα πλήρη δικαιώματα του πολίτη και η ισότητα σε έναν λαό που ήταν πολύ ξεκάθαρα και σίγουρα μια δια-

φορετική φυλή από όλους τους άλλους, που ανέκαθεν σχημάτιζε και θα σχηματίσει ένα κράτος μέσα στο κράτος. Αυτό δεν συνέβη ίσως με ένα χτύπημα, αλλά συνέβη όπως συμβαίνουν τα πράγματα σήμερα και πάντα συμβαίνουν: Πρώτα ένα μικρό δάχτυλο, μετά ένα δεύτερο και ένα τρίτο, και έτσι σιγά-σιγά μέχρι που τελικά ένας λαός που στον δέκατο όγδοο αιώνα φαινόταν ακόμα εντελώς ξένος κέρδισε ίσα δικαιώματα πολίτη με εμάς.

Και ακριβώς το ίδιο συνέβη και στον οικονομικό τομέα!

Η τεράστια διαδικασία εκβιομηχάνισης των εθνών σήμαινε τη συρροή μεγάλων μαζών εργατών στις πόλεις. Έτσι προέκυψαν μεγάλες ορδές ανθρώπων, και αυτοί, δυστυχώς, δεν αντιμετωπίστηκαν σωστά από εκείνους των οποίων το ηθικό καθήκον ήταν να ασχοληθούν με την ευημερία τους. Παράλληλα με αυτό έγινε μια σταδιακή «νομισματοποίηση» του συνόλου του εργατικού δυναμικού. Το «μετοχικό κεφάλαιο» ήταν σε άνοδο και έτσι σιγά-σιγά το Χρηματιστήριο έφτασε να ελέγχει ολόκληρη την εθνική οικονομία. Οι διευθυντές αυτών των ιδρυμάτων ήταν, και είναι χωρίς εξαίρεση, Εβραίοι. Λέω «χωρίς εξαίρεση», γιατί οι λίγοι μη Εβραίοι που είχαν μερίδιο σε αυτά σε τελική ανάλυση δεν είναι παρά παραπέτασμα, χριστιανοί με φήμη, τους οποίους, για χάρη των μαζών χρειάζονται για να διατηρούν την εντύπωση ότι αυτοί οι θεσμοί δημιουργήθηκαν τελικά σαν φυσικό αποτέλεσμα των αναγκών και της οικονομικής ζωής όλων των λαών, ενώ στην πραγματικότητα είναι θεσμοί που αντιστοιχούν **αποκλειστικά** στα ουσιαστικά χαρακτηριστικά του εβραϊκού λαού και επομένως πηγάζουν από αυτά.

Εκείνη την εποχή, η Ευρώπη βρισκόταν σε ένα σταυροδρόμι. Άρχισε να χωρίζεται σε δύο μισά, στη Δυτική Ευρώπη και στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη. Στην αρχή η Δυτική Ευρώπη πρωτοστάτησε στη διαδικασία της εκβιομηχάνισης. Ειδικά στην Αγγλία, πλήθη αγροτών, γιοι αγροτών ή ακόμα και οι ίδιοι οι κατεστραμμένοι αγρότες, έτρεχαν στις πόλεις και εκεί σχημάτισαν ένα νέο τέταρτο στρώμα. Αλλά αυτό που είναι σημαντικό εδώ είναι ένα γεγονός στο οποίο ίσως δεν έχουμε την τάση να δίνουμε αρκετή προσοχή. Αυτή η Αγγλία, όπως και η Γαλλία, είχε σχετικά λίγους Εβραίους. Αποτέλεσμα αυτού όμως ήταν ότι οι μεγάλες μάζες που ήταν συγκεντρωμένες στις πόλεις, δεν ήρθαν σε άμεση επαφή με αυτό το ξένο έθνος και έτσι τα συναισθήματα αποστροφής που διαφορετικά θα είχαν ανακύψει δεν βρήκαν επαρκή τροφή για την ανάπτυξή τους. Τέλος, οι Εβραίοι της Αγγλίας, που εκείνη την εποχή αριθμούσαν μόλις 50 – 60.000 άτομα, κατάφεραν με εξαιρετική ευκολία να «ευρωπαϊκοποιηθούν», έτσι ώστε να παραμείνουν κρυμμένοι από τα βλέμματα των απλών συμπατριωτών και να παρουσιαστούν σαν «κορυφαία στελέχη της οικονομίας», αλλά κυρίως σαν φορείς του μεγάλου κεφαλαίου, όχι πια σαν ξένοι, αλλά σαν Άγγλοι! Γι' αυτό το λόγο, ο αντισημιτισμός δεν μπόρεσε να αναπτυχθεί σαν μια θεμελιώδης δύναμη σε αυτές τις χώρες. Γιατί το ίδιο ίσχυε και για τη Γαλλία. Αυτό ακριβώς ήταν όμως που έκανε δυνατή σε αυτές τις χώρες την καθιέρωση της έννοιας που μας παρουσιάζεται με τον όρο δημοκρατία. Εκεί ήταν δυνατόν να δημιουργηθεί μια μορφή κράτους, η

έννοια της οποίας δεν θα μπορούσε να είναι τίποτα περισσότερο από την κυριαρχία της πλειοψηφίας της μάζας της αγέλης πάνω στη διανόηση και στην αληθινή ενέργεια μέσω του νεκρού βάρους των αριθμών της μάζας. Με άλλα λόγια, πρέπει να είναι εξαιρετικά εύκολο για την μικρή σε αριθμό εβραϊκή διανόηση, και άρα καλά κρυμμένη μέσα στον βρετανικό λαό, να δουλέψει πάνω στις πλατιές μάζες με τέτοιο τρόπο που αυτές, εντελώς ασυνείδητες σε ποιον υπακούουν, τελικά να εξυπηρετούν μόνο τους σκοπούς αυτού του μικρού στρώματος της κοινωνίας. Μέσω της προπαγάνδας του Τύπου και της χρήσης των οργάνων της ενημέρωσης, κατάφεραν εκεί να ιδρύσουν τα μεγάλα μοντέλα των κομμάτων. Ήδη από εκείνες τις πρώτες μέρες, φρόντισαν έξυπνα να υπάρχουν πάντα δύο ή τρεις ομάδες φαινομενικά αντιμαχόμενες, αλλά στην πραγματικότητα όλες κρέμονταν από μια χρυσή κλωστή, και το σύνολο ήταν σχεδιασμένο για να λαμβάνει υπόψη μια ανθρώπινη ιδιαιτερότητα, ότι ο άνθρωπος βαριέται πολύ εύκολα με κάτι που έχει στην κατοχή του εδώ και πολύ καιρό. Θέλει κάτι καινούργιο, γι' αυτό χρειάστηκαν δύο κόμματα. Το ένα για τη εξουσία και το άλλο να καθοδηγεί την αντιπολίτευση. Όταν το ένα δεν τα καταφέρει, τότε το κόμμα της αντιπολίτευσης έρχεται στην εξουσία και το κόμμα που δεν τα κατάφερε γίνεται τώρα με τη σειρά του αντιπολίτευση. Μετά από είκοσι χρόνια, το ίδιο το νέο κόμμα έχει πλέον αποτύχει και το παιχνίδι ξεκινάει από την αρχή. Στην πραγματικότητα, είναι σίγουρα ένας έξυπνος μύλος στον οποίο συνθλίβονται τα συμφέροντα ενός έθνους. Όπως όλοι γνωρίζετε, αυτό ονομάζεται «αυτοδιοίκηση ενός λαού».

(Αυτός ο χαρακτηρισμός του αγγλικού κοινοβουλευτισμού, ο οποίος εδώ και χρόνια διαφημιζόταν στον γερμανικό λαό από τον εβραϊκό Τύπο του σαν κάτι το «τέλειο», είναι απολύτως εύστοχος. Το γεγονός ότι ο Χίτλερ ξεκαθάρισε με τόση σαφήνεια αυτό το άθλιο σλόγκαν έκανε τους συγκεντρωμένους να τον ευχαριστήσουν με ένα τεράστιο θυελλώδες χειροκρότημα.)

Εκτός από αυτό, βρίσκουμε πάντα δύο υπέροχες λέξεις-κλειδιά «ελευθερία» και «δημοκρατία», που χρησιμοποιούνται, θα μπορούσα να πω, σαν ναυαρχίδα. Η «ελευθερία», υπό αυτόν τον όρο νοείται, τουλάχιστον ανάμεσα σε εκείνους που έχουν την εξουσία και στην πραγματικότητα κυβερνούν, η δυνατότητα μιας ανεξέλεγκτης λεηλασίας των πλατιών μαζών στην οποία δεν μπορεί να προβληθεί καμία αντίσταση. Οι ίδιες οι μάζες πιστεύουν φυσικά ότι «ελευθερία» σημαίνει μια πολύ περίεργη ελευθερία κινήσεων, τόσο όσο αφορά στα λόγια που επιλέγουν όσο και την κίνηση στους δρόμους κ.λπ. Μια πικρή εξαπάτηση!

Σε γενικές γραμμές μπορούμε να πούμε ότι τόσο η Αγγλία όσο και η Γαλλία εκείνη την εποχή είχαν φορέσει τις αλυσίδες της σκλαβιάς. Με μια, θα ήθελα να πω, χάλκινη σταθερότητα, αυτά τα κράτη βρίσκονται στην εβραϊκή δουλεία, μέχρις ότου ο ίδιος ο Εβραίος αισθανθεί την ανάγκη και την σκοπιμότητα μιας αλλαγής αυτής της κατάστασης. Αυτή

η αλλαγή θα συμβεί και εκεί στο άμεσο μέλλον.

Ποια είναι τώρα η διαφορά μεταξύ αυτής της Δυτικής Ευρώπης από τη μια πλευρά και της Ανατολικής και Κεντρικής Ευρώπης από την άλλη;

Στην Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη η εκβιομηχάνιση δεν προχώρησε τόσο γρήγορα. Οι μάζες από την ύπαιθρο άρχισαν να συρρέουν στις πόλεις πιο αργά. Εδώ οι μεγάλες πόλεις εμφανίστηκαν σιγά-σιγά και χρειάστηκε πολύς χρόνος για να σχηματιστεί μια τέταρτη κατηγορία στη Γερμανία. Σ' αυτό προστέθηκε όμως και το γεγονός ότι, τόσο στην Ανατολή όσο και στη Γερμανία, ο Εβραίος γινόταν συνεχώς αισθητός από τις πλατιές μάζες λόγω του μεγαλύτερου αριθμού του, και έτσι ολόκληρος ο λαός όλων των τάξεων είχε μια εσωτερική, ενστικτώδη αποστροφή απέναντί του, αλλά κυρίως ο αγρότης, ο εργάτης και ο τίμιος μικροαστός. Από την άλλη, μέρος της αριστοκρατίας μας και ένας συγκεκριμένος κύκλος εμπόρων, για τους οποίους το χρήμα και ο χρυσός είναι το παν, μολύνθηκαν πιο γρήγορα.

Αν λόγω του μεγάλου αριθμού Εβραίων και της αποστροφής της μάζας του λαού μας που προέκυψε, η πολιτική μόλυνση ήταν ήδη πιο δύσκολη, υπήρχε και μια μορφή διακυβέρνησης που δεν έδινε την τελική εξουσία στα χέρια μιας άβουλης και ανεύθυνης λεγόμενης πλειοψηφίας, αλλά ήταν παραδοσιακά αγκυροβολημένη σε μια προσωπική ηγεσία: **η μοναρχική μορφή διακυβέρνησης.**

Όμως, τότε ο Εβραίος αναγκάστηκε να δει ότι σε αυτές τις χώρες δεν αποκλείεται η ανάδυση ενός πεφωτισμένου δεσποτισμού. Υπήρχαν τρία τεράστια στοιχεία στη διάθεση του αρχηγού του κράτους: Ο στρατός, με ένα τεράστιο σώμα αξιωματικών, θαυμάσια προετοιμασμένο, το σώμα των δημοσίων υπαλλήλων, με τον τεράστιο μηχανισμό του, τους απόλυτα αφοσιωμένους υπαλλήλους και μια μεγάλη, πλατιά μάζα εθνοσυντρόφων, που εσωτερικά ήταν ακόμα ανεπηρέαστη από το εβραϊκό δηλητήριο. Και αν σκεφτούμε, ότι και εκείνη την εποχή η εθνική διανοήση κυριαρχούσε σχεδόν αποκλειστικά στη Γερμανία, ακόμη και το χονδρικό εμπόριο βρισκόταν ακόμα στα γερμανικά χέρια, αλλά κυρίως ότι η νέα, ακμάζουσα, πλούσια βιομηχανία ήταν γερμανικής προέλευσης και γερμανικής ιδιοκτησίας, ότι η τεράστια μεγάλη αγροτική τάξη, σαν η τελευταία δεξαμενή της δύναμης ενός λαού, ήταν ακόμα εντελώς αμόλυντη και υγιής, καταλαβαίνουμε την ακόλουθη σκέψη του εβραϊκού λαού που τότε απέκτησε την πολιτική ισότητα: **εάν με την εκβιομηχάνιση δημιουργηθεί μια νέα ομάδα ανθρώπων στις πόλεις σαν τέταρτη τάξη, τότε μπορεί να προκύψει ο κίνδυνος, ότι αυτή η τέταρτη τάξη να συμμαχήσει με την Μοναρχία και στηριζόμενη σ' αυτήν, ένα εθνικό βασίλειο ή εθνική αυτοκρατορία, πρόθυμη και έτοιμη να δώσει το θανάσιμο χτύπημα στις διεθνείς, υπερεθνικές οικονομικές δυνάμεις που τότε άρχιζαν να αναπτύσσονται.**

Θα μου πείτε ότι αυτό είναι απίθανο. Περισσότερες από μία φορές στη γερμανική ιστορία, οι πρίγκιπες αναγκάστηκαν να σχηματίσουν μέτωπο ενάντια στις λεγόμενες άρχουσες τάξεις. Στο Βραδεμβούργο αναγκάστηκαν να πάρουν θέση ενάντια στους αριστοκράτες και να βα-

σιστούν στις ευρύτερες μάζες της αστικής τάξης. Τι ήταν ο μεγάλος αγώνας των Χοεντσόλερν, αν όχι ένας αγώνας για την κατάρρευση των μεμονωμένων κυριαρχιών των προκλητικών αριστοκρατών και την ενσωμάτωσή τους στο κράτος με κάθε κόστος;

Αλλά αυτή η πιθανότητα συνιστούσε ένα μεγάλο, σοβαρό κίνδυνο για τον Ιουδαϊσμό. Αν οι πλατιές μάζες των εργατών των βιομηχανιών που σχηματιζόταν εκείνη την εποχή είχαν πέσει στα χέρια των εθνικιστών και σαν μια αληθινή κοινωνική ζύμη είχαν καταλάβει ολόκληρο το έθνος, αν η απελευθέρωση των διαφόρων τάξεων είχε γίνει οργανικά βήμα προς βήμα και αν η μορφή του κράτους είχε βασιστεί αργότερα σε αυτές, τότε θα είχε δημιουργηθεί αυτό που πολλοί ήλπιζαν τον Νοέμβριο του 1918, δηλαδή ένα εθνικό, σοσιαλιστικό Κράτος. Γιατί ο σοσιαλισμός από μόνος του κάθε άλλο παρά διεθνές δημιούργημα είναι. Ο σοσιαλισμός σαν ένα ευγενές εφεύρημα έχει πράγματι αναπτυχθεί στις καρδιές των Άριων και έχει βρει την πνευματική του μεταμόρφωση μόνο σε Άρια μυαλά. Είναι κάτι εντελώς ξένο για τον Εβραίο. **Ο Εβραίος θα είναι πάντα και για πάντα ο γεννημένος πρωταθλητής του ιδιωτικού κεφαλαίου στη χειρότερη του μορφή, αυτή της ανεξέλεγκτης εκμετάλλευσης!** Και δεν είναι τυχαίο ότι οι μεγάλοι πυλώνες πάνω στους οποίους επιχειρήθηκε αργότερα ψευδώς να στηθεί η οικοδόμηση της λεγόμενης «εθνικής διαφώτισης» ήταν όλοι, ανεξαιρέτως, αντιεβραϊκοί. Ο Βολταίρος, όπως και ο Ζαν-Ζακ Ρουσσώ, όπως και ο Γερμανός μας Γιόχαν Γκότλιντ Φίχτε και πολλοί άλλοι, όλοι ανεξαιρέτως συμφώνησαν στην αναγνώρισή τους ότι ο Εβραίος δεν είναι μόνο ένα ξένο στοιχείο που διαφέρει ως προς τον ουσιαστικό του χαρακτήρα, ο οποίος είναι εντελώς επιβλαβής για τη φύση του Άριου, **αλλά ότι ο ίδιος ο εβραϊκός λαός στέκεται εναντίον μας σαν θανάσιμος εχθρός μας και έτσι θα στέκεται εναντίον μας πάντα και για πάντα!**

(Οι μεμονωμένες κραυγές «Πολύ σωστά!» αποδεικνύουν ότι οι πλατιές μάζες δεν είναι ακόμη εξοικειωμένες με αυτό το βασικό επιστημονικό ερώτημα. Το μελλοντικό εθνικό κράτος θα τις δώσει τον ρόλο που τις αξίζουν σαν το πιο σημαντικό στοιχείο της εθνικής διατήρησης.)

Ο Ιουδαϊσμός έκανε ένα πραγματικά ευφυές πολιτικό βήμα. Αυτός ο καπιταλιστικός λαός, που έφερε στον κόσμο την αδίστακτη εκμετάλλευση του ανθρώπου, ήξερε πώς να πάρει την ηγεσία αυτής της τέταρτης τάξης στα χέρια του. Ο Εβραίος έγινε ο ιδρυτής του σοσιαλδημοκρατικού και του κομμουνιστικού κινήματος. Και με εξαιρετική επιδεξιότητα έφερε αποκλειστικά στα χέρια του την ηγεσία χρησιμοποιώντας δύο μεθόδους. Τη μία μέθοδο την έστρεψε στη δεξιά και την άλλη στην αριστερά, γιατί είχε τους αποστόλους του και στα δύο στρατόπεδα. Στη δεξιά πλευρά προσπάθησε να κάνει όλες τις υπάρχουσες ζημιές όσο το δυνατόν πιο έντονες, δίνοντας όσο το δυνατόν μεγαλύτερη έμφαση σε αυτά τα χαρακτηριστικά, που ήταν πιο αποκρουστικά για τον λαό, ο φτωχός διάβολος, για να τον εκνευρίσει όσο το δυνατόν περισσότερο. Ήταν αυτός που ενέπνευσε και οδήγησε

την απληστία για χρήματα στο έπακρο. Τέλος, ήταν αυτός που κήρυττε την αδίστακτη χρήση όλων των μέσων, σαν κάτι φυσικό στις εμπορικές συναλλαγές και με τον ανταγωνισμό του ανάγκασε τους άλλους να συμμετάσχουν. Ήταν αυτός που έφερε την ανελέητη και την αδίστακτη χρήση αυτών των μέσων ώστε να γεννηθεί η παροιμία «και οι επιχειρήσεις βαδίζουν πάνω από πτώματα». Ιδιαίτερα όμως ήταν αυτός που αύξησε την επιδεικτικότητα στην πιο αποκρουστική της μορφή σε τέτοιο σημείο που θα γινόταν η θανάσιμη προσβολή για τις πλατιές μάζες. Ενώ από τη μια διέφθειρε τους ανθρώπους δίνοντας το κακό παράδειγμα, από την πλευρά του αίματος τους κατέστρεφε, μπασταρδεύοντάς τους θέτοντας γραμμές και κανόνες. Όλο και περισσότεροι Εβραίοι γλιστρούσαν στις οικογένειες των ανώτερων τάξεων και από τους Εβραίους έπαιρναν τις γυναίκες τους. **Το αποτέλεσμα ήταν ότι σε σύντομο χρονικό διάστημα ήταν ακριβώς η άρχουσα τάξη του έθνους που αποξενώθηκε πλήρως από τον δικό της λαό.**

Αυτή ήταν η προϋπόθεση για τη δουλειά του στην πλευρά της αριστεράς. Και εκμεταλλεύτηκε αυτές τις προϋποθέσεις με μεγαλοφυΐα.

Στην πλευρά της Αριστεράς έπαιξε το ρόλο του κοινού δημαγωγού. Δύο μέσα του επέτρεψαν να απομακρύνει με αηδία ολόκληρη τη διανόηση του έθνους από την ηγεσία των εργατών. Πρώτον, η διεθνής στάση της εθνικής διανόησης. Ήξερε πολύ καλά ότι τη στιγμή που δίδασκε στους εργάτες τη διεθνή στάση σαν προαπαιτούμενη προϋπόθεση της ύπαρξής τους και του αγώνα τους, η εθνική διανόηση θα απομακρυνόταν από αυτό το κίνημα. Γιατί εδώ δεν μπορεί να συμμετέχει. Μπορεί να είναι πρόθυμη να κάνει τις μεγαλύτερες θυσίες, να κάνει τα πάντα για το λαό της, αλλά δεν μπορεί να πιστέψει στην τρελή άποψη ότι με την άρνηση της εθνικότητάς της, με την παραίτηση από τα δικαιώματα του δικού της λαού, με την εξάλειψη της εθνικής αντίστασης απέναντι στους ξένους, μπορεί να εξυψώσει έναν λαό και να τον κάνει ευτυχισμένο. Και έτσι έμεινε μακριά. Και το δεύτερο μέσο του Εβραίου ήταν η μαρξιστική θεωρία από μόνη της. Από τη στιγμή που διακηρύχθηκε ότι η ιδιοκτησία αυτή καθαυτή ήταν κλοπή, δηλαδή με άλλα λόγια, εγκατέλειπε ευθέως την προφανή φόρμουλα ότι μόνο ο φυσικός πλούτος μιας χώρας μπορεί και πρέπει να είναι κοινή ιδιοκτησία, αλλά αυτό που δημιουργεί ή κερδίζει ένας άνθρωπος με την έντιμη εργασία του είναι δικό του, από εκείνη τη στιγμή η οικονομική διανόηση με την εθνικιστική της προοπτική δεν μπορούσε, και εδώ, να συνεργαστεί πλέον, γιατί αυτή η διανόηση ήταν υποχρεωμένη να πει στον εαυτό της ότι αυτή η θεωρία σήμαινε την πλήρη κατάρρευση κάθε ανθρώπινου πολιτισμού. **Έτσι ο Εβραίος κατόρθωσε να απομονώσει αυτό το νέο κίνημα των εργατών από όλα τα εθνικιστικά στοιχεία.** Και κατόρθωσε μέσω της έξυπνης χρήσης του Τύπου να πείσει τις μάζες της Δεξιάς, ότι τα λάθη της Αριστεράς ήταν λάθη του Γερμανού εργάτη, και τα λάθη της Δεξιάς να φαίνονται στον Γερμανό εργάτη σαν λάθη των λεγόμενων «αστών», **και καμία πλευρά δεν παρατήρησε ότι και στις δύο πλευρές τα λάθη ήταν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα ενός σχεδίου που σχεδιάστηκε**

από ξένους διαβολικούς υποκινητές. Και μόνο έτσι είναι δυνατόν να εξηγηθεί το πώς θα μπορούσε να συμβεί αυτό το βρώμικο αστείο της παγκόσμιας ιστορίας, ότι οι Εβραίοι του χρηματιστηρίου έγιναν οι ηγέτες ενός γερμανικού εργατικού κινήματος.

(Με αυτά τα λόγια ξεσπά μια καταιγίδα, παρόμοια της οποίας σπάνια έχει ξεσπάσει με την ανεπιφύλακτη αποκάλυψη μιας αλήθειας. Είναι ιδιαίτερα οι πολλοί χειρώνακτες εργάτες που, συνειδητοποιώντας την τεράστια απάτη στην οποία είχαν περιπέσει, αποδοκιμάζουν φωνάζοντας επανειλημμένα «ου, ου!» Μέσα σε λίγα λεπτά ο Χίτλερ κατάφερε και ξεσηκώσει το πάθος που προερχόταν από τις καρδιές του εξαπατημένων. Αλλά καθώς συνεχίζει να μιλάει, χιλιάδες νεοαποκτηθέντες σύντροφοι κρέμονται σιωπηλοί από τα χείλη του. Γιατί ακόμη και οι μέχρι πρότινος τυφλωμένοι Μαρξιστές αναγνωρίζουν, ότι αυτός εδώ βάζει το μαχαίρι στη ρίζα του κακού! Και πολλοί το παραδέχονται φωναχτά.)

Τώρα όμως πρέπει να αναρωτηθούμε: ποιοι είναι οι τελικοί στόχοι αυτής της εξέλιξης;

Είναι σαφές ότι από τη στιγμή που σφυρηλατείται η ιδέα σε εκατομμύρια ανθρώπους ότι δεν έχει σημασία η προσωπική τους στάση απέναντι στο λαό τους, το κράτος τους και την οικονομία τους, αφού με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα έχουν υποδουλωθεί, είναι φανερό ότι αυτή τη στιγμή θα πρέπει να υπάρξει κάποια παθητική αντίσταση, η οποία αργά ή γρήγορα θα προκαλέσει θανατηφόρα ζημιά στην εθνική οικονομία. Με τη θέσπιση της μαρξιστικής οικονομικής θεωρίας, η εθνική οικονομία πρέπει να καταρρεύσει.

Ξέρουμε αυτή τη θεωρία από τα μαρξιστικά εγχειρίδια διδασκαλίας και αν κάποιος μόλις πριν λίγο πίστευε ότι θα μπορούσε τελικά να είναι ωφέλιμη, σας ρωτάω, ποιο είναι το αποτέλεσμα, το προϊόν αυτής της θεωρίας στη Ρωσία σήμερα; Το τέλος ολόκληρης της εθνικής οικονομίας αυτού του κράτους και η πλήρης παράδοσή της στον διεθνή χρηματοπιστωτικό κόσμο. Δεύτερον όμως η καταστροφή της εθνικής οικονομίας προωθείται μέσω της οργάνωσης της «πολιτικής απεργίας». Ξαφνικά ανακαλύφθηκε ότι το φυσικό δικαίωμα του ατόμου, σαν ισότιμος συμβαλλόμενος στην οικονομική διαδικασία αν δεν έχει την θέση και το μισθό που του αξίζει, να σταματήσει τη δουλειά, θα ήταν ένα μέσο, **για τον πολιτικό εξαναγκασμό ενός κράτους σε κατάρρευση**. Διότι αν δίνονται σπάνια επαρκείς οικονομικοί λόγοι για μια απεργία, οι πολιτικοί λόγοι μπορούν να βρεθούν καθημερινά. Έτσι αυτό συνεχίζεται ατελείωτα και πολλαπλασιάζεται σε εκατομμύρια χαμένες ώρες και δισεκατομμύρια χαμένες λέξεις και κανείς δεν ξέρει πραγματικά το γιατί και για ποιο λόγο! Και σε αυτό πρέπει να προστεθεί και η πρακτική πολιτική δολιοφθορά του κράτους, αφού η σκέψη του ατόμου επικεντρώνεται στην ιδέα της διεθνούς αλληλεγγύης. Είναι ξεκάθαρο ότι η οικονομική ζωή ενός έθνους εξαρτάται από την ισχύ ενός εθνικού κράτους, δεν ζει με φράσεις όπως «κατευνασμός των λαών» ή «ελευθερία των λαών». Τη στιγμή που δεν υπάρχει ένας λαός πίσω

από μια εθνική οικονομία, έτοιμος να την προστατεύσει, εκείνη τη στιγμή η οικονομική ζωή καταρρέει. **Ο θρυμματισμός της δύναμης ενός έθνους είναι το τέλος της ευημερίας ενός έθνους, της εθνικής ύπαρξης γενικότερα.**

Και μέσα σε όλα αυτά μπορεί κανείς να δει πάντα πόσο υπέροχα συνεργάζονται ο Εβραίος του χρηματιστηρίου και ο αρχηγός των εργατών, το όργανο του χρηματιστηρίου και η εργατική εφημερίδα. Και οι δύο επιδιώκουν μία κοινή πολιτική και έναν ενιαίο στόχο είτε είναι η «Frankfurter Zeitung» (Εφημερίδα της Φρανκφούρτης) και η «Münchener Post» (Ταχυδρόμος του Μονάχου), η «Berliner Tageblatt» (Καθημερινή του Βερολίνου) και η «Rote Freiheit» (Κόκκινη Ελευθερία) είτε η «Rote Fahne» (Κόκκινη Σημαία). Έχουν πολύ καλή συνεργασία. Ενώ ο νομικός σύμβουλος Μόζες Κον σκληραίνει τη στάση της επιχείρησής του ώστε να είναι όσο το δυνατόν πιο άκαμπτη στις απαιτήσεις των εργατών της, δηλαδή να τις αντιμετωπίσει άδικα, ο αδελφός του, ο ηγέτης των εργατών Ίζακ Κον, βρίσκεται στην αυλή του εργοστασίου και ξεσηκώνει τις μάζες. *«Κοιτάξτε τους! Θέλουν να σας καταπιέζουν! Πετάξτε τις αλυσίδες, κ.λπ.»* Και ο αδελφός του από πάνω βοηθάει να είναι καλά σφυρηλατημένες αυτές οι αλυσίδες. Από τη μία πλευρά, είναι το όργανο του χρηματιστηρίου που τονώνει συνεχώς τον εθισμό στην κερδοσκοπία και την απaráμιλλη παραγωγή σε μεγάλες ποσότητες με σιτηρά και όλα τα είδη διατροφής του λαού, από την άλλη πλευρά είναι το όργανο των εργατών που σφυροκοπάει τις μάζες λέγοντάς τους, *«το ψωμί έγινε ακριβότερο και αυτό και το άλλο ακρίβυναν, δεν θα το ανεχτούμε πια, ξεσηκωθείτε προλετάριοι, κάτω με κ.λπ...!»*

(Ο Αδόλφος Χίτλερ περιορίζεται σε μερικές χειρονομίες, οι οποίες απεικονίζουν με συγκλονιστικό τρόπο όλη τη φλυαρία των σύγχρονων επαναστατών και προκαλούν τεράστιο γέλιο. Ένα γέλιο που θα μετατραπεί σε πικρή σοβαρότητα την ώρα του απολογισμού.)

Πόσο μπορεί να διαρκέσει αυτή η διαδικασία; Δεν σημαίνει μόνο την απόλυτη καταστροφή της οικονομικής ζωής, αλλά την καταστροφή ενός λαού γενικότερα. Είναι ξεκάθαρο ότι αυτή η τέταρτη τάξη δεν οργανώθηκε από τον Εβραίο για να εξασφαλίσει την απόδοση των καρπών της εργασίας του· είναι ξεκάθαρο ότι ο Εβραίος Ίζακ Κον δεν στέκεται στην αυλή του εργοστασίου από αγάπη για τους εργάτες· είναι αυτονόητο ότι όλοι αυτοί οι απόστολοι που μιλούν στη γλώσσα τους για τον λαό, αλλά που κατά τα άλλα διανυκτερεύουν στο ξενοδοχείο Εξέλσιορ, που ταξιδεύουν με τρένα «express» και κάνουν τις διακοπές τους στη Νίκαια, ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν μοχθούν από αγάπη για τον λαό. **Όχι, ο λαός δεν πρέπει να έχει τα οφέλη, πρέπει μόνο να εξαρτηθεί** από αυτούς τους ανθρώπους. Θα πρέπει να καταστρέψει τη ραχοκοκαλιά της ανεξαρτησίας του, τη δική του οικονομία, **για να βυθιστεί ακόμα πιο σίγουρα στα χρυσά δεσμά της αιώνιας δουλείας των τόκων αυτής της φυλής!**

Πόσο όμως μπορεί να διαρκέσει αυτή η τεράστια διαδικασία απάτης; Μέχρι να αναδυθεί ξαφνικά από αυτή τη μάζα κάποιος, που θα αρπάξει

την ηγεσία, θα βρει και άλλους συντρόφους και οπαδούς και θα φουντώσει το θυμό που συγκρατιόταν, ενάντια στους απατεώνες. Αυτός είναι ο μεγάλος κίνδυνος που ελλοχεύει και υπάρχει μόνο ένας τρόπος για να προστατευτεί ο Εβραίος από αυτόν και αυτός είναι: να καταστρέψει την εχθρική εθνική διανόηση.

(Φωνές: Ρωσία.)

Αυτός είναι ο αμετάκλητος τελικός στόχος που επιδιώκει ο Εβραίος με την επανάστασή του. Και αυτό το στόχο πρέπει να επιδιώξει. Ξέρει πολύ καλά ότι η οικονομία του δεν φέρνει ευλογία, δεν είναι ο κυρίαρχος λαός, είναι ένας λαός εκμεταλλευτών και ληστών. Δεν ίδρυσε ποτέ κανέναν πολιτισμό, αλλά έχει καταστρέψει εκατοντάδες. Δεν έχει κανένα δικό του δημιούργημα που να μπορεί να δείξει. Ό,τι έχει είναι κλεμμένο. Έβαλε ξένους λαούς, ξένους εργάτες να χτίσουν τους ναούς του, οι ξένοι είναι αυτοί που δημιουργούν και εργάζονται γι' αυτόν, οι ξένοι είναι που αιμορραγούν γι' αυτόν. Δεν ξέρει κανένα «εθνικό στρατό», έχει προσλάβει μόνο μισθοφόρους που είναι έτοιμοι να πεθάνουν γι' αυτόν. Δεν έχει δική του τέχνη, τα πάντα εν μέρει έχουν κλαπεί σταδιακά από τους άλλους λαούς και εν μέρει έχουν αντιγραφεί. Δεν ξέρει καν πώς απλώς να διατηρήσει τα πολύτιμα πράγματα που έχουν δημιουργήσει οι άλλοι. Στο άψε σβήσε στα χέρια του μετατρέπονται αμέσως σε βρωμιά και περιττώματα. Ξέρει επίσης ότι δεν μπορεί να διατηρήσει κανένα κράτος για πολύ. Αυτή είναι μια από τις διαφορές ανάμεσα σε αυτόν και τον Άριο. Είναι αλήθεια ότι ο Άριος έχει κυριαρχήσει και σε άλλους λαούς. Αλλά πως; Εισέβαλε στη γη, ξερίζωσε λαούς, δημιούργησε πολιτισμούς από άγριες περιοχές, και δεν χρησιμοποίησε τους άλλους για τα δικά του συμφέροντα, τους ενσωμάτωσε, στο βαθμό που τους επέτρεπαν οι δυνατότητές τους, στο κράτος του και μέσω αυτού η τέχνη και η επιστήμη άνθισαν. **Οι Άριοι ήταν μόνο τελικά αυτοί που μπόρεσαν να δημιουργήσουν κράτη και να τα οδηγήσουν προς ένα μέλλον!**

Όλα όσα δεν μπορεί να κάνει ο Εβραίος. Και επειδή δεν μπορεί να τα κάνει, όλες οι επαναστάσεις του πρέπει να είναι «διεθνείς». Πρέπει να εξαπλωθούν όπως εξαπλώνεται μια επιδημία. Δεν μπορεί να οικοδομήσει κανένα κράτος και να πει: «Κοιτάξτε, εδώ στέκεται ένα κράτος, ένα πρότυπο για όλους. Τώρα αντιγράψτε μας!» Πρέπει να προσέξει να μην εξαφανιστεί η επιδημία, να μην παραμείνει περιορισμένη σε ένα μέρος, γιατί διαφορετικά σε σύντομο χρονικό διάστημα αυτή η πηγή της αρρώστιας θα σβήσει από μόνη της. Αναγκάζεται λοιπόν να φέρει τα πάντα και οτιδήποτε σε μια διεθνή διάδοση. Για πόσο καιρό; Μέχρι όλος ο κόσμος να βυθιστεί σε ερείπια και να τον σύρει μαζί του μέσα στα ερείπια!

Αυτή η διαδικασία σήμερα στη Ρωσία έχει ουσιαστικά ολοκληρωθεί. Όλη η σημερινή Ρωσία δεν έχει τίποτα να επιδείξει πέρα από έναν κατεστραμμένο πολιτισμό και μια αποικία ώριμη για ανάπτυξη μέσω ξένων κεφαλαίων, λαμβανομένου υπόψη ότι αυτό το κεφάλαιο πρέπει να προσελκύσει τους Άριους διανοούμενους σαν πρακτικούς εργάτες,

γιατί ούτε γι' αυτό είναι καλός ο Εβραίος. Και εδώ, είναι όλο απληστία, ποτέ δεν ικανοποιείται. Δεν γνωρίζει τι σημαίνει οικονομία με τάξη, δεν γνωρίζει κανένα σώμα διαχειριστών με τάξη. Κλέβει ό,τι υπάρχει στη Ρωσία. Παίρνει τα διαμάντια των ευγενών για να βοηθήσει «τον λαό». Τα διαμάντια στη συνέχεια περιφέρονται σε ξένες κοινωνίες και δεν εμφανίζονται ποτέ ξανά. Αρπάζει τους θησαυρούς των εκκλησιών, αλλά όχι για να ταΐσει το λαό, όχι, όλα φεύγουν και εξαφανίζονται χωρίς να αφήσουν ίχνη πίσω τους. Στην απληστία του έχει γίνει τελείως παράλογος, δεν μπορεί να κρατήσει τίποτα, έχει μέσα του μόνο το ένστικτο της καταστροφής. Έχει καταστρέψει και έτσι ο ίδιος καταρρέει μαζί με αυτό που έχει καταστρέψει.

Είναι μια τραγική μοίρα που πλήττει σήμερα το λαό στα βορειοανατολικά της πατρίδας μας. Στο παρελθόν, μάθαμε συχνά να ενθουσιαζόμαστε για κάποιον εγκληματία που εδώ ή εκεί λάμβανε τη δίκαιη τιμωρία του. Αν έναν αναρχικό τον έστηναν στο τοίχο στην Ισπανία, θα ακούγονταν μεγάλα ουρλιαχτά στη χώρα μας για αυτή τη «θυσία του πιο πολύτιμου ανθρώπινου αίματος». Όταν σε εμάς ένας Μαξ Χελτς προσάγεται ενώπιον δικαστηρίου, τότε ο λεγόμενος «γερμανικός Τύπος» δεν κουράζεται να γράφει μεγάλα άρθρα για το πώς καταδικάζεται σαν απόστολος ενός ανώτερου φρονήματος. Και αν κρεμάσουν κάποιον ληστή στην Ουγγαρία, θα είναι αρκετό για να μποϊκοτάρουμε ολόκληρο το κράτος.* Ναι, πρέπει να γίνει μποϊκοτάζ, γιατί αυτό το κράτος έχει μια ανθρώπινη ζωή στη συνείδησή του και είμαστε πάρα πολύ ευαίσθητοι...

Σήμερα, όμως, στην Ανατολή, πάνω από 30 εκατομμύρια άνθρωποι έχουν μαρτυρήσει αργά μέχρι θανάτου, μερικοί στην κρεμάλα, μερικοί με πολυβόλα και παρόμοια μέσα, άλλοι σε πραγματικά σφαγεία και άλλοι πάλι εκατομμύρια εκατομμυρίων εξαιτίας της πείνας· και όλοι ξέρουμε ότι αυτό το κύμα της πείνας συνεχίζει να προχωρά. Όλα αυτά που λένε για τη βοήθεια που φέρνουν είναι ψέματα και εξαπάτηση. Τι νόημα έχει η «βοήθεια» όταν από τη μια πλευρά είναι αυτός ο άπληστος λυκάνθρωπος, ο οποίος καταβροχθίζει αυτή τη βοήθεια συνέχεια.

Ένας ολόκληρος λαός πεθαίνει εκεί, και τώρα μπορούμε ίσως να καταλάβουμε πώς ήταν δυνατόν να εξαφανιστούν κάποτε όλοι οι αρχαίοι πολιτισμοί της Μεσοποταμίας χωρίς να αφήσουν ίχνη, έτσι ώστε μόνο με δυσκολία μπορεί κανείς να βρει στην άμμο της ερήμου τα απομεινάρια αυτών των πόλεων. Και σήμερα βλέπουμε πώς ολόκληρες χώρες πεθαίνουν κάτω από αυτή τη μαστίγα του Θεού· και βλέπουμε πώς πλησιάζει αυτή η μαστίγα, πώς έρχεται και στη Γερμανία και **πώς ο δικός μας λαός, μέσα στην τρελή του αυταπάτη, να βοηθά να επιβληθεί ο ίδιος ζυγός και η ίδια δυστυχία στον εαυτό του.**

(Ένα βαθύ κίνημα κυλάει μέσα στη συγκέντρωση.)

Ξέρουμε ότι αυτή η επανάσταση, που ξεκίνησε τον Νοέμβριο του 1918, ολοκλήρωσε ίσως μόνο το ένα τρίτο της πορείας της. Υπάρχουν

* (Σ.τ.μ.) Το μποϊκοτάζ της Ουγγαρίας από ολόκληρη τη Διεθνή, το μπλοκάρισμα των προμηθειών, της αλληλογραφίας κ.λπ., όταν διεξήχθη εκεί το 1919 η δίκαιη καταδίκη των εγκληματιών του εβραϊκού συμβουλίου.

όμως δύο πράγματα που μαστίζουν τον δρόμο της: τα οικονομικά και πολιτικά αίτια.

Και πού έφτασε τώρα ο λαός μας; Στην ευτυχία; Στην ευημερία; Στην ανοικοδόμηση, στη μείωση των τιμών κ.λπ.; Τίποτα από όλα αυτά, η δυστυχία μεγαλώνει μέρα με τη μέρα. Και από την άλλη πλευρά; Πολιτικά, σήμερα στο εσωτερικό μας – ο καθένας μας πρέπει να το παραδεχτεί – δεν είναι σχεδόν όλοι οι Γερμανοί απελπισμένοι για την κατάσταση που μας έχει αφήσει ανυπεράσπιστους σε μια Ευρώπη που είναι τόσο εχθρική απέναντί μας; Και γιατί η Ευρώπη είναι εχθρική; Βλέπουμε πώς εκεί, σε αυτήν την άλλη Ευρώπη, δεν είναι οι λαοί που ξεσηκώνονται εναντίον μας, αλλά η μυστηριώδης δύναμη του οργανωμένου Τύπου που χύνει ασταμάτητα νέο δηλητήριο στις καρδιές αυτών των λαών.

Και τώρα ποιοι είναι αυτοί, οι ληστές του Τύπου; **Τα αδέρφια και οι συγγενείς των εκδοτών των δικών μας εφημερίδων!** Μια είναι η πηγή του κεφαλαίου που τους στηρίζει και τους εδραιώνει εδώ και εκεί, μια σκέψη τους οδηγεί προς τα εμπρός: **το εβραϊκό όνειρο της παγκόσμιας κυριαρχίας!**

Σήμερα η ιδέα της διεθνούς αλληλεγγύης έχει χάσει τη δύναμή της. Φυσικά, και σήμερα μπορεί να βγάλει τις μάζες από τα εργοστάσια αλλά μόνο με την τρομοκρατία. Αν ζητήσουμε από τον καθένα να απαντήσει με ειλικρίνεια για τον εαυτό του, «πιστεύεις ακόμα, σύντροφε, στη διεθνή αλληλεγγύη, ναι ή όχι;!» Θα σας πει, ότι δεν μπορώ να την πιστέψω πια.

(Θυελλώδεις φωνές από τα στόματα των εργατών: Όχι! Όχι πια!)

Και επιπλέον, πόσο έχει μειωθεί η πίστη στη λεγόμενη «λογική» των άλλων λαών. Πόσες φορές μας έχουν πει ότι η λογική θα τους πείσει να μην είναι πολύ σκληροί μαζί μας. Ναι, η λογική έπρεπε να τους είχε συγκινήσει, αλλά αυτό που τους συγκίνησε δεν είχε καμία σχέση με τη λογική, γιατί εκεί δεν σκέφτονται οι λογικοί λαοί, εκεί σκέφτεται ένα άγριο θηρίο, που λυσσάει στον παραλογισμό του, και τους οδηγεί όλους στην ίδια καταστροφή με εκείνην στην οποία οδηγούμαστε και εμείς!

Έτσι, πολιτικά, οι πλατιές μάζες γίνονται σταδιακά εντελώς παράλογες. Κι έτσι αρχίζεις να ασκείς κριτική που και που. Αργά, προσεκτικά, αλλά με κάποια ακρίβεια στο στόχο, το δάχτυλο ακουμπά στην αληθινή πληγή του λαού μας. Και έτσι συνειδητοποιούμε, ότι αν αυτή η εξέλιξη συνεχιστεί για λίγο ακόμα, τότε θα μπορούσε να είναι δυνατόν να έρθει από τη Γερμανία το φως που προορίζεται να φωτίσει τόσο τη Γερμανία όσο και τον κόσμο για τη σωτηρία τους. Και σε αυτό το σημείο το αιώνιο ψέμα αρχίζει να δουλεύει εναντίον μας με κάθε μέσο που έχει στη διάθεσή του.

Τώρα, θέλω να σας ρωτήσω ένα πράγμα. Ποιος στην πραγματικότητα παίρνει θέση εναντίον αυτής της δημοκρατίας;

Παίρνουν θέση εναντίον της αυτοί που θέλουν αυτή η δημοκρατία να μην είναι ένας συλλέκτης του ξένου κεφαλαίου; Παίρνουν θέση εναντίον της δημοκρατίας και την βλάπτουν, αυτοί που θέλουν, αυτός ο λαός να

μην ντροπιάζει τον εαυτό του εντελώς μπροστά στον άλλο κόσμο; Παίρνουν θέση εναντίον της εκείνοι που θέλουν να επιστρέψει η τάξη σε εμάς, να εξαλειφθεί ξανά η διαφθορά και η δωροδοκία, παίρνουν θέση εναντίον της αυτοί που θέλουν να ξαναβρεθεί ο Γερμανός σε θέση να υπερασπιστεί τον εαυτό του και να μην δέχεται τα χαστούκια που του δίνουν; Και μετά παίρνουν θέση εναντίον της αυτοί που θέλουν, να μη θυμάται ο Γερμανός τους λίγους μεγάλους του παρελθόντος του, στους οποίους θα ήταν σε θέση να στηριχτεί, για να μη βυθιστεί στο βρούρκο και να μη τρώει χώμα; Άρα λοιπόν, εν ολίγοις, όλοι όσοι θέλουν, με μια λέξη, αυτή η γερμανική δημοκρατία να είναι ένα γερμανικό κράτος και όχι μια αποικία του ξένου παγκόσμιου χρηματιστηρίου και του εβραϊσμού! Και στην πραγματικότητα, αυτοί οι εγκληματίες δεν έχουν πάρει θέση ενάντια στη δημοκρατία, που την φόρτωσαν με ψέματα από την πρώτη μέρα της γέννησής τους, ότι αυτός ο λαός είναι υπεύθυνος για τον Παγκόσμιο Πόλεμο; Και δεν είναι αυτοί που υπονόμευσαν τη δημοκρατία, που προμήθευαν στις ξένες χώρες τα πνευματικά όπλα, με τα οποία εδώ και τρία χρόνια μας χτυπούν και μας καταπιέζουν και μας λένε: Το αξίζετε, γιατί εσείς οι ίδιοι έχετε παραδεχτεί την ενοχή σας! Και δεν πήραν θέση ενάντια στη δημοκρατία αυτοί, που μείωσαν τόσο πολύ την ικανότητά μας να αντισταθούμε, που ακόμα και το κράτος των Οτεντότων είναι σε θέση να πάρει τον έλεγχο της Γερμανίας;! Και τέλος, δεν παίρνουν συνέχεια θέση εναντίον της Γερμανίας, αυτοί που μας έφεραν, στον λαό που κάποτε ήταν έντιμος, τη μυρωδιά της πιο άθλιας οικονομικής διαφθοράς και της πολιτικής αδιαφορίας;

Λέγεται ότι αν κάποιος κατακρίνει τις σημερινές συνθήκες είναι αντιδραστικός, μοναρχικός και πανγερμανιστής. Σας ρωτάω, πώς θα ήταν πιθανότατα η κατάσταση της Γερμανίας σήμερα αν δεν υπήρχε καμία κριτική κατά τη διάρκεια αυτών των τριών χρόνων; Πιστεύω ότι στην πραγματικότητα υπήρξε πολύ, πολύ λίγη κριτική. **Ο λαός μας, δυστυχώς, είναι πάρα πολύ απερίσκεπτος, διαφορετικά όχι μόνο θα είχε δει πολλά πράγματα εδώ και πολύ καιρό, αλλά θα έβαζε και ένα τέλος σε αυτά με τις γροθιές του!** Έτσι η κρίση εξελίσσεται προς την κορύφωσή της. Δεν είναι μακριά η μέρα που, για τους λόγους που ανέφερα, η γερμανική επανάσταση πρέπει να προχωρήσει ένα ακόμη βήμα. Οι ηγέτες γνωρίζουν πολύ καλά ότι τα πράγματα δεν μπορούν να συνεχιστούν για πάντα όπως είναι σήμερα. Μπορούν να αυξήσουν τις τιμές δέκα φορές κατά 100%, αλλά είναι αμφίβολο αν στο τέλος έστω και ένας Γερμανός θα δεχθεί ένα δισεκατομμύριο μάρκα για το μεροκάματό του, αν τελικά με το δισεκατομμύριο του μισθού του πρέπει ακόμα να πεινάει. Είναι αμφίβολο αν θα μπορέσουν να συνεχίσουν αυτή η μεγάλη απάτη σε βάρος του έθνους. Θα έρθει μια μέρα που αυτό θα σταματήσει – και γι' αυτό πρέπει να οικοδομήσουμε γι' αυτή την ημέρα, πριν έρθει.

Και έτσι τώρα η Γερμανία πλησιάζει σε εκείνο το στάδιο που η Ρωσία έχει γευτεί μέχρι τέλους. Τώρα σε μια τελευταία μεγαλειώδη πορεία, θα συντρίψουν κάθε κριτική, κάθε αντιπολίτευση, όχι, μάλλον όποια ειλικρίνεια μας έχει απομείνει. Και αυτό θα το κάνουν όσο πιο γρήγορα και πιο καθαρά βλέπουν ότι οι μάζες αρχίζουν να κατανοούν ένα πράγ-

μα – **το εθνικοσοσιαλιστικό δόγμα!**

Είτε αυτή τη στιγμή χρησιμοποιεί αυτό το όνομα είτε κάποιο άλλο, το γεγονός είναι ότι όλο και περισσότερο γίνεται αποδεκτό παντού. Σήμερα όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούν ακόμη να ανήκουν σε ένα μόνο κόμμα, αλλά, όπου κι αν πάτε, στη Γερμανία, μάλιστα σχεδόν σε ολόκληρο τον κόσμο, βρίσκετε ήδη εκατομμύρια σκεπτόμενων ανθρώπων που ξέρουν ότι **ένα κράτος μπορεί να οικοδομηθεί μόνο σε κοινωνικά θεμέλια και δεύτερον ξέρουν ότι ο θανάσιμος εχθρός κάθε αληθινής κοινωνικής αντίληψης είναι ο διεθνής Εβραίος!**

Κάθε αληθινά εθνική ιδέα είναι σε τελική ανάλυση σοσιαλιστική, δηλαδή, όποιος είναι διατεθειμένος να υπερασπιστεί τον λαό του τόσο ολοκληρωτικά που πραγματικά να μην γνωρίζει κανένα υψηλότερο ιδανικό από την ευημερία του λαού του, όποιος έχει καταλάβει το υπέροχο τραγούδι μας «Deutschland, Deutschland über Alles» με τέτοιο τρόπο που τίποτα σε αυτόν τον κόσμο γι' αυτόν να μην είναι ανώτερο από αυτή τη Γερμανία, λαό και χώρα, χώρα και λαό, είναι σοσιαλιστής! Και όποιος σε αυτόν τον λαό συμπάσχει με τους πιο φτωχούς από τους πολίτες του, όποιος βλέπει τον κάθε έναν από αυτούς σαν ένα πολύτιμο μέλος ολόκληρης της κοινότητας, και που αναγνωρίζει ότι αυτή η κοινότητα μπορεί να ανθίσει μόνο όταν αποτελείται όχι από άρχοντες και καταπιεσμένους, αλλά όταν όλοι σύμφωνα με τις δυνατότητές τους εκπληρώνουν το καθήκον τους προς την πατρίδα τους και την εθνική κοινότητα και εκτιμώνται αναλόγως, όποιος είναι υπέρμαχος του σφρίγγους των ντόπιων, της δύναμης και της νεανικής ενέργειας των εκατομμυρίων εργαζομένων, και όποιος, πάνω απ' όλα, υποστηρίζει το ότι το πιο πολύτιμο αγαθό μας, η νεολαία, δεν πρέπει να εξαντλείται πρόωρα σε ανθυγιεινή, επιβλαβή εργασία, δεν είναι μόνο σοσιαλιστής, αλλά και εθνικιστής με την ύψιστη έννοια του όρου! Η διδασκαλία αυτής της γνώσης, όμως, είναι αυτή που αποτελεί έναν απειλητικό κίνδυνο για τον Ιουδαϊσμό, σαν ηγέτη των σημερινών επαναστάσεων. Και αυτό ακριβώς είναι που περισσότερο από οτιδήποτε άλλο κάνει τον Εβραίο να θέλει να δώσει το χτύπημά του το συντομότερο δυνατό. **Γιατί ένα πράγμα ξέρει πολύ καλά, σε τελική ανάλυση μόνο ένας κίνδυνος υπάρχει που πρέπει να φοβηθεί και αυτός ο κίνδυνος είναι αυτό το νεαρό κίνημα.**

(Συνεχείς ζητωκραυγές! Μια ομόφωνη υπόσχεση πίστης στον Αρχηγό και στο κίνημα.)

Ξέρει τα **παλιά** κόμματα. Είναι εύκολο να ικανοποιηθούν. Λίγες επιχορηγήσεις σε μορφή υπουργικών καρεκλών και παρόμοιων θέσεων, και σε ακολουθούν. Πάνω από όλα ξέρει ένα πράγμα: είναι τόσο αθώα ηλίθιοι. Σε αυτούς, κάθε μέρα βγαίνει αληθινό το ρητό που λέει, «όποιον οι θεοί θέλουν να τον καταστρέψουν τον χτυπούν πρώτα με τύφλωση». Έχουν χτυπηθεί με τύφλωση, οπότε προκύπτει ότι οι θεοί θέλουν να τους καταστρέψουν. Ναι, απλά κοιτάξτε αυτά τα κόμματα και τους ηγέτες τους, τον Στρέζεμαν (Gustav Stresemann) και τους υπόλοιπους. Πράγματι δεν είναι επικίνδυνοι. Ποτέ δεν φτάνουν στη ρίζα

του κακού, γιατί όλοι τους συνεχίζουν να πιστεύουν ότι με υπομονή, με ανθρωπιά, με συμμόρφωση μπορούν να δώσουν μια μάχη που όμοιά της δεν υπάρχει σε αυτόν τον κόσμος. Με την ευγένεια, πιστεύουν ότι πρέπει να δείξουν στον αντίπαλο της Αριστερής πλευράς ότι είναι πρόθυμοι να συμφιλιωθούν για να σταματήσουν τον θανατηφόρο καρκίνο με μια πολιτική μετριοπάθεια.

Όχι και χίλιες φορές όχι! Εδώ υπάρχουν μόνο δύο επιλογές, είτε να κερδίσεις είτε να χάσεις!

Ποιο είναι σήμερα το νόημα αυτών των μεγάλων προετοιμασιών για την αποφασιστική μάχη από την πλευρά του Μπολσεβικικού Ιουδαϊσμού;

Να κάνει το έθνος ανυπεράσπιστο στα όπλα και να κάνει τον λαό ανυπεράσπιστο στο πνεύμα!

Δύο μεγάλοι στόχοι!

Στο εξωτερικό η Γερμανία είναι ήδη ταπεινωμένη. Το κράτος τρέμει μπροστά σε κάθε μαύρο Γάλλο λοχαγό, το έθνος δεν είναι πλέον επικίνδυνο. Και στο εσωτερικό φρόντισαν να αφαιρεθούν τα όπλα από τα αξιοπρεπή στοιχεία του λαού και να οπλιστούν στη θέση τους οι συμμορίες των Ρώσων, των Εβραίων και των Μπολσεβίκων. Άρα μένει μόνο ένα πράγμα να γίνει, δηλαδή η φίμωση του πνεύματος, η φυλάκιση κυρίως των κακών «ταραχοποιών» – έτσι τους λένε – που τολμούν να πουν στον λαό την αλήθεια. Όχι μόνο πρέπει να γίνουν γνωστές σε όλους οι οργανώσεις τους, αλλά οι μάζες πρέπει να υποκινηθούν εναντίον των προσώπων τους. Ακριβώς όπως ο Εβραίος μπορούσε κάποτε να υποκινήσει τον όχλο της Ιερουσαλήμ εναντίον του Χριστού, έτσι και σήμερα πρέπει να επιτύχει να ξεσηκώσει την παράφρονα εξαπατημένη ανθρωπότητα ενάντια σε αυτούς που τώρα, μα τον αληθινό Θεό, είναι πιο έντιμοι και ειλικρινείς απέναντι σε αυτόν τον λαό.

Και έτσι αρχίζει να τους εκφοβίζει, και ξέρει ότι αυτή η πίεση από μόνη της είναι αρκετή για να κλείσει τα στόματα εκατοντάδων, και μάλιστα χιλιάδων. Γιατί νομίζουν, ότι αν κρατήσω μόνο το στόμα μου κλειστό, τότε θα είμαι ασφαλής σε περίπτωση που έρθουν στην εξουσία. Όχι φίλε μου. Η μόνη διαφορά θα είναι ότι εγώ θα κρεμαστώ ίσως ακόμα μιλώντας, ενώ εσύ θα κρεμαστείς σιωπώντας. Και εδώ η Ρωσία μπορεί να μας δώσει αμέτρητα παραδείγματα, και με εμάς θα είναι η ίδια ιστορία.

Ξέρουμε ότι ο λεγόμενος «Νόμος για την Προστασία της Δημοκρατίας» που προέρχεται σήμερα από το Βερολίνο δεν είναι τίποτα άλλο από ένα μέσο για να φιμώσει κάθε κριτική. Ξέρουμε όμως επίσης ότι τώρα θα καταβληθεί κάθε δυνατή προσπάθεια ώστε να εξαφανιστούν εγκαίρως οι τελευταίοι άνθρωποι που βλέπουν την καταστροφή να πλησιάζει στη Γερμανία. Γι' αυτό ο πληθυσμός της Βόρειας Γερμανίας μαστίζεται από κάθε μέσο ψευτιάς και διαστρέβλωσης σε αντίθεση με τη Βαυαρία. Εκεί πάνω έχουν την αίσθηση ότι σε μια γωνιά του Ράιχ ο γερμανικός λαός δεν έχει ακόμη σπάσει.

(Θυελλώδες χειροκρότημα!)

Και αυτό είναι το σημείο όπου εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να παρέμβουμε. Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές είμαστε πραγματικά οι πιο πιστοί υποστηρικτές της γερμανικής πατρίδας μας. Για τρία χρόνια διεξάγουμε έναν πόλεμο, συχνά ενάντια στον θάνατο και τον διάβολο, αλλά πάντα μόνο για τη γερμανική μας πατρίδα. Έχουμε φτάσει στο σημείο, σαν κορωνίδα όλων των προσπαθειών μας, να καταλήξουμε στη φυλακή. Θέλουμε όμως να πούμε ένα πράγμα: κάνουμε διάκριση μεταξύ μιας κυβέρνησης και της γερμανικής πατρίδας.

(Θυελλώδη μπράβο!)

Αν σήμερα εδώ στο τοπικό κοινοβούλιο ή στο Ράιχσταγκ του Βερολίνου κάποιοι μισο-ασιάτες παλιάνθρωποι μας κατηγορούν ότι δεν είμαστε πιστοί στο Ράιχ, σας ζητώ να μην στεναχωριέστε γι' αυτό. Ο βαυαρικός λαός έχει επισφραγίσει την πίστη του στο Ράιχ με τα αμέτρητα συντάγματά του που πολέμησαν για το Ράιχ και συχνά βυθίστηκαν κάτω από τη γη δύο ή τρεις φορές.

(Ηχηρό χειροκρότημα που κράτησε για λεπτά!)

Είμαστε πεπεισμένοι, και αυτό είναι τελικά η μεγάλη μας πίστη, ότι από αυτή την πικρή συμφορά και αυτή την απόλυτη δυστυχία το γερμανικό Ράιχ θα αναστηθεί ξανά, αλλά όχι όπως τώρα, όχι σαν γέννημα της αθλιότητας και της δυστυχίας, αλλά θα έχουμε για άλλη μια φορά ένα πραγματικό γερμανικό Ράιχ της ελευθερίας και της τιμής, μια πραγματική πατρίδα ολόκληρου του γερμανικού λαού και όχι ένα καταφύγιο για ξένους απατεώνες. Σήμερα γίνεται διαρκής λόγος για «Φεντεραλισμό» κ.λπ. Σας παρακαλώ να μην βρίζετε τους Πρώσους, ενώ την ίδια στιγμή υποκλίνεστε στους Εβραίους, αλλά να δείξετε την σκληρότητά σας ενάντια στους σημερινούς Βερολινέζους. Και αν το κάνετε αυτό, τότε θα έχετε στο πλευρό σας σε ολόκληρη τη Γερμανία εκατομμύρια εκατομμυρίων Γερμανών, είτε είναι Πρώσοι είτε άνδρες της Βάδης, της Βυρτεμβέργης, άνδρες της Σαξονίας ή Γερμανοί της Αυστρίας.

Αυτό που τότε δεν το «φοβόμασταν», αλλά το προβλέψαμε, – επειδή δεν σας είπα ποτέ ότι αυτό μπορεί να συμβεί, αλλά πάντα σας έλεγα ότι θα συμβεί γιατί πρέπει να συμβεί και δεν μπορεί να γίνει αλλιώς, – τώρα έχει έρθει. Επειδή το είχαμε προβλέψει τότε αντισταθήκαμε, και επειδή προβλέψαμε, ότι σήμερα δεν αρκεί να κάνουμε αυτό που περιμένουν τώρα από εμάς, αλλά ότι και αυτό είναι απλώς ένα ακόμη βήμα στο δρόμο για τον βούρκο της αιματοχυσίας, σας ζητάμε τώρα, ίσως για τελευταία φορά, να μείνετε ακλόνητοι και να αντισταθείτε μέχρι το τέλος!

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές που εδώ και τρία χρόνια δεν κάναμε τίποτε άλλο από το να κηρύττουμε – ενώ όλοι μας έβριζαν και μας πρόσβαλαν, μας κορόιδευαν και μας περιφρονούσαν κάποιοι άλλοι μας κακολογούσαν και μας συκοφαντούσαν – δεν μπορούμε να υποχωρήσουμε! Για εμάς υπάρχει μόνο ένας δρόμος που οδηγεί μπροστά. Ξέρουμε ότι ο αγώνας που τώρα μαίνεται θα είναι σκληρός.

Αυτός ο αγώνας δεν θα γίνει στο δικαστήριο του Ράιχ στη Λειψία, δεν θα γίνει σε ένα υπουργικό συμβούλιο στο Βερολίνο, θα γίνει μέσα από εκείνους τους αληθινούς παράγοντες που έχουν γράψει την παγκόσμια ιστορία μέχρι τώρα. Πριν από λίγες μέρες άκουσα στην ομιλία ενός υπουργού που έλεγε, ότι τα δικαιώματα ενός κράτους δεν μπορούν να παραμερίζονται με αποφάσεις της απλής πλειοψηφίας, αλλά μόνο μέσω συνθηκών. Κάποτε ο Μπίσμαρκ χρησιμοποίησε διαφορετική γλώσσα γι' αυτό το θέμα. Είπε ότι η μοίρα των λαών δεν μπορεί να καθοριστεί από τις αποφάσεις της πλειοψηφίας, αλλά ούτε και από τις συμβάσεις, αλλά **μόνο από το αίμα και το σίδηρο!**

Σε ένα πράγμα δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία: Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές δεν θα αφήσουμε τον εβραϊσμό να μας κόψει τον λαιμό χωρίς να αμυνθούμε. Σήμερα, στο Βερολίνο, μπορεί να διοργανώνονται εορταστικά δείπνα με τους Εβραίους εκτελεστές της Σοβιετικής Ρωσίας...

(θυελλώδεις αποδοκimasίες!)

...αλλά αυτό δεν θα το κάνουν ποτέ εδώ. Μπορεί σήμερα να ιδρύουν την Τσεκά, την έκτακτη επιτροπή, στη Γερμανία και να την αφήνουν να λειτουργεί ελεύθερα, εμείς δεν θα υποταχθούμε ποτέ σε μια τέτοια εβραϊκή επιτροπή! Έχουμε την ακλόνητη πεποίθηση ότι αν 7 εκατομμύρια άνθρωποι σε αυτό το κράτος είναι αποφασισμένοι να υπερασπιστούν το «όχι» τους μέχρι το τέλος, το κακό φάντασμα θα καταρρεύσει στο τίποτα στο υπόλοιπο Ράιχ. **Γιατί αυτό που χρειάζεται σήμερα η Γερμανία, αυτό που λαχταρά διακαώς η Γερμανία, είναι σύμβολο δύναμης και ισχύος!**

Έτσι, καθώς φτάνω στο τέλος της ομιλίας μου, θέλω να ζητήσω κάτι από όσους ανάμεσά σας είναι νέοι. Υπάρχει ένας πολύ ιδιαίτερος λόγος για αυτό. Τα άλλα κόμματα εκπαιδεύουν τη νεολαία τους στο χάρισμα του λόγου, εμείς προτιμούμε να την εκπαιδεύουμε σωματικά.

(θυελλώδη μπράβο!)

Γιατί σας λέω: ο νέος που δεν βρίσκει το δρόμο του προς το μέρος όπου τελικά εκπροσωπείται πιο αληθινά η μοίρα του λαού του, παρά μόνο μελετά φιλοσοφία και σε μια εποχή σαν αυτή θάβεται πίσω από τα βιβλία του ή κάθεται στο σπίτι του δίπλα στη φωτιά, δεν είναι Γερμανός νέος!

Σας καλώ: Ελάτε στα τμήματα καταιγίδας μας! Και όσες βρισιές και συκοφαντίες κι αν ακούσετε αν ενταχθείτε, όλοι ξέρετε ότι τα τμήματα καταιγίδας έχουν δημιουργηθεί για την προστασία μας, για την προστασία σας, και ταυτόχρονα όχι μόνο για την προστασία του Κινήματος, αλλά για την προστασία μιας Γερμανίας που πρόκειται να γίνει. Αν σας βρίζουν και σας προσβάλλουν, καλή τύχη, παιδιά μου! Έχετε την τύχη ήδη στα δεκαοχτώ ή δεκαεννιά σας χρόνια να σας μισούν οι μεγαλύτεροι απατεώνες. Αυτό που οι άλλοι μπορούν να κερδίσουν μόνο μετά από μια ζωή μόχθου, αυτό το υψηλότερο δώρο

της διάκρισης μεταξύ του τίμιου ανθρώπου και του ληστή, πέφτει σαν ένα κομμάτι τύχης στην αγκαλιά σας ενώ είστε ακόμα νέοι.

(Θυελλώδεις επιδοκimasίες!)

Μπορείτε να είστε βέβαιοι ότι όσο περισσότερο σας βρίζουν, τόσο περισσότερο σας σεβόμαστε. Ξέρουμε ότι αν δεν ήσασταν εκεί, κανείς μας δεν θα έκανε άλλη ομιλία. Ξέρουμε, βλέπουμε ξεκάθαρα ότι το Κίνημά μας θα συντριβόταν αν δεν το προστατεύατε! Σήμερα είστε η άμυνα ενός κινήματος που καλείται μια μέρα να αναμορφώσει τη Γερμανία με επαναστατικό τρόπο από τα ίδια τα θεμέλια της, ώστε να γεννηθεί αυτό που ίσως πολλοί περίμεναν στις 9 Νοεμβρίου: **ένα γερμανικό Ράιχ και μια γερμανική και, όσο μπορούμε, μια γερμανική δημοκρατία.**

(Θυελλώδες χειροκρότημα!)

Κάθε μάχη πρέπει να διεξάγεται μέχρι το τέλος και καλύτερα να έρθει νωρίς παρά αργά. Και πάντα πιο ασφαλής αυτός που από την αρχή πηγαίνει στον αγώνα με τη μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση. Και αυτή την μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση μπορούμε να την κουβαλάμε μαζί μας στις καρδιές μας. Γιατί όποιος κι αν είναι ο ηγέτης του γερμανικού λαού στο πλευρό μας σήμερα, μα τω Θεώ, δεν έχει τίποτα να κερδίσει, αλλά ίσως μόνο να χάσει τα πάντα. Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα. Αυτός που σήμερα αγωνίζεται στο πλευρό μας δεν μπορεί να κερδίσει πολλές δάφνες, πολύ λιγότερο μπορεί να κερδίσει μεγάλα υλικά αγαθά και το πιθανότερο είναι να καταλήξει στη φυλακή. Αυτός που σήμερα είναι ηγέτης για εσάς, πρέπει να είναι ιδεαλιστής, έστω και μόνο για τον λόγο ότι οδηγεί αυτούς εναντίον των οποίων φαίνεται ότι όλα έχουν συνωμοτήσει.

Αλλά σε αυτό ακριβώς το γεγονός υπάρχει μια ανεξάντλητη πηγή δύναμης. Η πεποίθηση ότι το Κίνημά μας δεν στηρίζεται στο χρήμα ή στην λαχτάρα για χρυσό, αλλά μόνο στην αγάπη μας για τον λαό, πρέπει πάντα να αναζωογονεί τις καρδιές μας, πρέπει πάντα να μας γεμίζει με θάρρος για τη μάχη.

Και τέλος, πάρτε μαζί σας αυτή τη διαβεβαίωση: αν δεν ερχόταν αυτός ο αγώνας, η Γερμανία δεν θα είχε ποτέ ειρήνη. Η Γερμανία θα χανόταν και στην καλύτερη περίπτωση θα βυθιζόταν στην καταστροφή σαν σάπιο πτώμα. Αλλά δεν είμαστε φτιαγμένοι γι' αυτό. Δεν πιστεύουμε στην πτώση του λαού μας, αλλά πιστεύουμε ότι η συμφορά που στέλνει σήμερα ο Θεός μας στη Γερμανία είναι η μάστιγα που πρέπει και θα μας οδηγήσει σε ένα νέο μεγαλείο, σε μια νέα δύναμη και δόξα, σε μια Γερμανία που για πρώτη φορά θα εκπληρώσει αυτό που στην καρδιά τους εκατομμύρια από τους καλύτερους συμπατριώτες μας ελπίζουν μέσα από αιώνες και χιλιετίες,...

...στη Γερμανία του γερμανικού λαού!

(Αυθόρμητα σχηματίζονται φάλαγγες της γερμανικής νεολαίας. Στη λάμψη των νυχτερινών πυρσών, με τη στρατιωτική μουσική στην κορυφή, πέρα από τον αυτοεκλεγμένο Αρχηγό, αυτός ο στρατός προχωράει... εκατοντάδες ακολουθούν... χιλιάδες... Αυτό έγινε την ημέρα της εβραϊκής δημόσιας δυσφήμισης στη νοτιότερη περιφέρεια του Ράιχ, όπου μπήκαν τα θεμέλια για τα στελέχη του γερμανικού στρατού εφόδου!)